

Suomen kansallisbibliografia verkkomaailmassa *

Heikki Poroila

Kansallisbibliografia on käsitteenä ja terminä vanha, verkkomaailman osalta ehkä myös vanhentunut ja päivittämistä kaipaava. Pohdin seuraavassa, miten hyvin nykyiset käytännön järjestelyt vastaavat sitä maailmaa, jossa suomalainen sisältötuotanto verkossa toimii. Kirjoitukseeni sisältyvät konkreettiset ehdotukset ovat alustavia ja toivon aktiivisessa työelämässä olevien asiantuntijoiden hiovan niitä osuvammiksi. Olen kuitenkin vakuuttunut siitä, että uudistuksia tarvitaan eikä niitä ole syytä lykätä toteutettavaksi ”joskus myöhemmin”.

Kansallisbibliografian maisema on muuttunut

Kansallisbibliografian perinteinen haaste on ollut varmistaa, että Fennica-kriteerit täyttävistä julkaisuista mahdollisimman suuri osa saadaan vapaakappaleina tai muilla keinoilla bibliografian perustana olevaan kokoelmaan. Kokoelman dokumentointi kansallisbibliografiseksi luetteloksi on nojautunut fyysisesti hallussa olevaan aineistoon, jonka on ajateltu tulevan lähinnä erikokoisista painolaitoksista. Järjestelmä on toiminut kohtuullisen hyvin, vaikka ei aukottomasti.

Monet viestintäteknologiset mullistukset ovat johtaneet siihen, että kansallisbibliografian kohteena oleva todellisuus on nykyään hyvin paljon muutakin kuin paperille painettuja julkaisuja. Ensimmäisen suuren muutoksen aiheuttivat audiovisuaaliset tallenteet, joiden syntyhistoria ulottuu 1800-luvulle, mutta jotka Suomessa ymmärrettiin ottaa osaksi kansallista säilyttämistä ja dokumentointia viiveellä vasta vuodesta 1981 alkaen.

Toisen suuren muutoksen aiheutti digitaalisen verkkoympäristön syntyminen. Siihen reagoitiin Suomessa nopeammin kuin audiovisuaalisuuteen. Lainsäädäntö on tältä osin silti varsin nuorta ([Laki kulttuuriaineistojen tallettamisesta ja säilyttämisestä](#) astui voimaan vuoden 2008 alussa), mutta verkkomaailman evoluutio on ollut niin nopeata, että lainsäädäntö ja varsinkin sen pohjalta – tai siitä riippumatta – rakennetut käytännöt tuntuvat jo nyt riittämättömiltä.

Fennican nykyiset kriteerit

Kansalliskirjaston sivuilla oleva esittely [Fennica – Suomen kansallisbibliografia](#) ilmaisee toimialueensa mainiten nimeltä kirjat, lehdet, sarjajulkaisut, kartat sekä audiovisuaaliset ja elektroniset aineistot. Lähteenä viitataan em. lakiin kulttuuriaineistojen tallettamisesta ja säilyttämisestä ja kuvailussa ”noudatetaan kansallisbibliografiatyön kansainvälisiä suosituksia”, jotka täsmennetään IF-LA:n sisältösuositukseksi. Kysymystä bibliografian kattavuudesta sivutaan lauseella ”*Kuvailtavien aineistojen valinta tehdään kattavasti sisällöllisin perustein riippumatta aineiston tallennusvälineestä.*”

Verkkoaineiston kansallisbibliografiset kriteerit on määritelty [erillisessä dokumentissa](#), jossa niille asetetaan huomattavasti tiukemmat ehdot kuin perinteisille paperiaineistoille, vaikka laki kulttuuriaineistojen tallettamisesta ja säilyttämisestä ei siihen oikeuta saati velvoita. Kuvailu kansallisbibliografiaan on ohjeen mukaan mahdollista vain, jos Kansalliskirjasto saa julkaisijalta tiedon julkaisun ilmestymisestä. Pelkkä osuminen ns. verkkoharavoinnin trooliin ei siis riitä. Edelleen todetaan

mahdollisen kuvailun edellytykseksi, että verkkoaineiston sisältö on (1) luonteeltaan pysyvää, (2) suurelle yleisölle tarkoitettu, (3) aihepiiriltään ja sisällöltään merkittävä ja että (4) julkaisulle on annettu standarditunnus (ISBN tai ISSN). On helppo havaita, että verkkoaineistoa ei kohdella kuten perinteisiä julkaisuja, vaan jopa mahdollisen kuvailun piiriin pääsemiseksi on täytettävä ehdot, jotka ovat pääosin mielivaltaisia ja kulttuurisesti hyvin rajoittavia. Kaukana ei ole ajatus, että ehtojen tarkoituksena on varmistaa, että verkkoaineistojen kuvailuvollisuus jää mahdollisimman suppeaksi.

Käytännössä tätä dokumenttia on sovellettu niin, että itsenäiset verkkosisällöt, joilla ei ole paperimaailmassa vastinetta, on pääosin jätetty kuvailematta ja liittämättä kansallisbibliografiaan. Ei myöskään ole riittänyt, että julkaisija hankkii verkkojulkaisulle ISBN-numeron ja ilmoittaa julkaisemisesta. Vain hiukan kärjistäen voidaan arvioida, että suomalaisen verkkojulkaisemisen eli verkko-Fennican luettelointi on jätetty pääosin tekemättä, eikä lakisääteistä tehtävää näiltä osin ole hoidettu.

Verkkojulkaisemisen uudet ilmiöt

Nykyinen lainsäädäntö ja Fennica-käytännöt ovat muotoutuneet 1990-luvulla ja 2000-luvun alkuvuosina, jolloin ns. verkkojulkaiseminen haki muotojaan ja verkkomaailmaa hallitsivat erilaiset HTML-kielellä laaditut ja hyperlinkein varustetut ”sivustot”. On ymmärrettävää, ettei tällaisten usein hyvin lyhytikäisten sivustojen dokumentointiin nähty erityistä tarvetta. Verkkomaailma on kuitenkin muuttunut rajusti ja ”sivusto” on nykyään enemmän tekninen kuin sisällöllinen ilmiö. Tämä näyttää jääneen kirjastomaailmassa havaitsematta tai siihen ei ole reagoitu.

Jätän tässä yhteydessä ns. sosiaalisen median pääosin käsittelemättä, koska sen synnyttämät arkiset ja niukasti tai ei lainkaan luovaa aineista tarjoavat sisällöt eivät mielestäni yleensä kaipaa kansallisbibliografista huolenpitoa. Samalla on kuitenkin muistettava, että monet uudet luovan kirjallisen ilmaisun muodot ovat osa tätä some-kulttuuria, joten se on syytä pitää koko ajan mielessä ja mukana suunnitelmissa.

Verkkomaailma on erityisesti 2010-luvulla synnyttänyt joukon uusia kirjallisen ilmaisun lajeja, uusia audiovisuaalisen kulttuurin muotoja ja ennen muuta sisältöjen julkaisemisen uusia muotoja. Tässä yhteydessä ei ole mahdollista paneutua perusteellisesti julkaisukulttuurin rajuun muutokseen, mutta lyhyesti väitän sen olevan kulttuurisilta seurauksiltaan todennäköisesti vähintään samaa luokkaa kuin kirjapainotekniikan yleistymisen. Uudet kirjallisen ilmaisun muodot myös nojautuvat pitkälle siihen tosiasiaan, että tänä päivänä kuka tahansa luova ihminen voi olla myös julkaisija. Kysymyksessä on siksi syvästi inhimillisen kulttuurin perusteisiin ulottuva ilmiö.

Kirjallisuuden käsitettä on uudistettava

Luovan kirjallisen ilmaisun lajien lisääntyminen on melko ilmeistä, kun asiaa tarkastelee kysymällä, mihin perinteisen kirjallisuuden lajeihin kuuluvat blogitekstit, tviiitit tai videoblogit, mihin lajiin kuuluvat kuvaa ja tekstiä yhdistävät, salamannopeasti maailman ympäri kiertävät kulttuuriset meemit ja vitsit. Kun itse ryhdyin kirjoittamaan ”Heikin blogia” Kirjastot.fi:n yhteyteen tammikuussa 2004, en varmastikaan ajatellut ryhtyväni mihinkään uuteen, se oli lähinnä perinteisen lehtikirjoittelun jatkamista uudessa ympäristössä. Jälkeenpäin on kuitenkin ollut pakko todeta, että jossain määrin vakiomittainen, mutta muuten hyvin vapaa teksti oli sittenkin uusi tapa kirjoittaa, erityisesti kasautuessaan joukoksi tällaisia yhteisellä otsikolla toisiinsa kytkeytyviä tekstejä.

Blogin kirjoittaminen voidaan toki normalisoida väittämällä, että se on vain verkossa tapahtuvaa esseitten kirjoittamista. Totta onkin, ettei itse luova verkkoon kirjoittaminen ole sinänsä uutta. Uusia elementtejä ovat kuitenkin sen mahdollinen ajankohtaisuus ja lähtökohtainen julkistuminen miljardeille ihmisille ilman kustannuksia ja erityistä vaivaa. Toisin kuin perinteistä esseistiikkaa, blogin kirjoittamista voi verkossa ilmoittautua säännöllisesti seuraamaan, sitä voi yleensä kommentoida ja siihen voidaan linkittyä siinä missä kirjoittaja itse voi tekstistään luoda sekä teknisiä että ajatuksellisia, kulttuurisia yhteyksiä muualle verkkoon. Ennen muuta blogia voi ryhtyä kirjoittamaan kuka tahansa luova kirjoittaja. Perinteistä kaupallista kynnystä ei enää ole.

Twitter-palvelun tarjoama ”miniblogi” on sekin osoittautunut joksikin muuksi kuin lyhyeksi, ytimekkääksi blogiksi. Siitä ja sen kaltaisista palveluista on tullut suurelle ihmisjoukolle tapa reagoida, ottaa kantaa, olla jotain mieltä, olla osa maailmanlaajuista mielenilmaisua jne. Yksittäinen tviitti ei välttämättä ole luovaa tekstiä ollenkaan, mutta se voi olla ja usein onkin. Blogeilla ja tviiteillä voi olla miljoonia lukijoita ilman kustantajaa, ilman pääomia, lähinnä sattuman ja kirjoittajalla entuudestaan olevan julkisuusarvon perusteella.

Kaikki tämä olisi mielestäni välttämätöntä ottaa mukaan kansallisbibliografian käsitteeseen. Ei massana, mutta ilmiönä ja ajatuksella eritellen. Osa nuoremmista kirjoittajista toteuttaa luovan kirjoittamisensa suoraan verkkoon ja vain sinne. Tulevaisuudessa tällainen tapa luoda tekstiä yleistyy melkoisella varmuudella. Siksi ei riitä, että kansallisbibliografia osaa reagoida jonkun menestyneen paperikirjailijan uutuuden julkaisemiseen e-kirjana. Pitäisi ymmärtää ja kyetä reagoimaan myös niihin kirjallisiin tuotoksiin, jotka eivät näytä ”kirjoilta”.

PDF-julkaisut olisivat voineet olla helppo alku

Voisi ajatella, että jos uudet luovan kirjoittamisen muodot verkossa vaativat kansallisbibliografian tekijöiltä uutta asennoitumista ja vanhojen käytäntöjen päivittämistä, teknistä väliporrasta edustavat PDF-julkaisut ja muut vastaavat perinteisten julkaisujen verkkomuodot olisivat olleet helppo ryhmä hoitaa paperitavaran ohessa. Valtaosalla näistä verkkojulkaisuista on samat bibliografiset ominaisuudet kuin paperille painetuilla kirjoilla, vain julkaisun fyysinen olotila on muuttunut paperille levitetystä musteesta julkaisuksi pakotetuksi bittijoukoksi.

Käytännössä näin ei ole. Fennica-haku ”julkaistu myös verkkojulkaisuna” tuottaa 524 viitettä, ”Verkkoaineisto (PDF)” vain 232 viitettä, haku ”julkaistu myös verkkojulkaisuna” ja ”PDF” 431 viitettä ja pelkkä ”verkkoaineisto” (laissa käytetty termi) 1459 viitettä. Sen sijaan haulla ”verkkojulkaisu” tulee 10000:n osuman raja vastaan. Paljon verkossa olevaa sisältyy siis Fennicaan, mutta PDF-muotoisia julkaisuja näyttää olevan erittäin vähän ja pääosin on kyse paperikirjoista, jotka on julkaistu myös PDF-muodossa. Terminologia ei näytä myöskään tiedonhakijan näkökulmasta johdonmukaiselta. Vaikuttaa siltä, että e-kirja on ainoa Kansallisbibliografian selkeästi hahmottama ja hyväksymä luovan verkkotekstin muoto.

Kuinka paljon perinteisen tyyppisiä, mutta pelkästään PDF- tai jossain vastaavassa muodossa olevia julkaisuja jää tällä hetkellä Fennican ulkopuolelle? ISBN-numeroiden perusteella voisi tehdä haun ja vertailun, joka kertoisi Fennicasta puuttuvat julkaisut. Se ei kuitenkaan välttämättä kerro mitään niistä julkaisuista, joiden tekijät eivät ole osanneet tekstilleen pyytää standardinumeroa. Kukaan ei tiedä tällaisten julkaisujen määrää, eikä meillä oikein ole keinoja edes karkeiden arvioiden tekemiseen.

Vaikka Fennicassa sinänsä näyttää olevan runsaasti ”verkkojulkaisuja”, ne kattavat vain osan todellisesta tarjonnasta. Esimerkiksi **Esko Valtaojan** suositut kirjat löytyvät kaikki Fennicasta myös verkkoversioina ja **Sofi Oksasen** Yhdysvalloissa e-kirjana julkaistu *When the doves disappear* on mukana, vaikka itse paperikirjaa ei Kansalliskirjaston kokoelmaan ole saatu. Vakiintuneitten kustantamoiden tuotanto näyttää olevan yleisesti ottaen hyvin edustettuna e-kirjoina. Sen sijaan satunnaisten PDF-julkaisujen osalta on vaikea tietää täsmällistä tilannetta. Omalta kohdaltani olen laskelman kuitenkin voinut tehdä. Fennican mukaan olen julkaissut vuodesta 2010 lähtien viisi kirjaa. HelMet-tietokannassa on samalta ajalta 69 ISBN-numeroitua julkaisuani.

Kansallisbibliografia päivitettävä verkko aikaan

Onko loppujen lopuksi merkitystä sillä, kuinka kattavasti pelkästään verkossa julkaistut luovat tekstit kirjautuvat myös kansallisbibliografiaan? Kysymys on tietysti retorinen, koska missään ei ole tehty linjausta, että kansallisbibliografia ei ulottuisi verkkomaailmaan. Laki kulttuuriaineistojen tallettamisesta ja säilyttämisestä on julkaisutavan suhteen neutraali. Silti kysymys on myös oikea kysymys, koska periaatteet eivät ole tällä hetkellä samat paperi- ja verkkomaailman julkaisuille. Niin onnetonta repalettia en ole eläissäni onnistunut paperilla julkaisemaan, ettei se löytyisi kiltisti ja omalta paikaltaan kansallisbibliografisesta luettelosta. Eikä asiasta voi valittaa. Edes täysin vanhentuneita ja käyttökelvottomia nimekkeitä ei Fennicasta saa pois, koska ne ovat jo ehtineet muuttua osaksi kansallista kulttuuriperintöä.

Sen sijaan näyttää siltä, että olematta ykkösrivin kirjailija ja kaupallisen kustantamon leivissä on pakko julkaista sekä paperilla että PDF-muodossa, jotta jälkimmäinen noteerataan myös Fennican arvoiseksi. Tämä toteamus koskee kaikkia niitä olevia ja tulevia kirjoittajia, joiden elämänuran keskiössä eivät ole paperikirjat vaan jokin muu, jonka kaikkia julkaisutapoja emme edes vielä tiedä.

Eikä tässä vielä kaikki. Lähetin tätä kirjoittaessani koemielessä Suomen ISBN-keskukselle kysymyksen siitä, antaisivatko he ISBN-numeron noin 300:lle verkossa tällä hetkellä olevalle blogitekstilleni. Kuten edellä on käynyt ilmi, ISBN-numerokaan ei takaa pääsyä kansallisbibliografiaan, mutta yksi ehdoton edellytys se kuitenkin on verkkojulkaisuille. Siksi kysymykseni ja siihen annettu vastaus koskettavat aika isoa joukkoa kirjoittajia ja heidän tekemiään ”erillisteoksia”.

Virallinen kanta on erittäin torjuva: *”Blogiteksteille ei anneta ISBN-tunnuksia. Kansalliset keskuksset eivät tee näitä päätöksiä, vaan ne perustuvat kansainväliseen ISBN-standardiin. Koska blogitekstit ovat saatavilla henkilön verkkosivustolta eivätkä varsinaisesta jakelukanavasta esim. verkkokirjakaupasta ym, niitä ei katsota kirjoiksi. Tietyssä mielessä blogia voisi pitää jatkuvana julkaisuna, joka ilmestyy päättymättömänä sarjana eikä niinkään yksittäisinä julkaisuina. Ainoa keino saada blogi-teksteille ISBN-tunnus on muokata teksteistä kokoelma / kirja ja julkaista se laajemmassa jakeluketjussa kuin pelkästään henkilön omalla verkkosivustolla.”*

Lienee selvää, että tällainen jakelukanavaan sidottu käytäntö ei perustu lakiin eikä se voi olla kestävä ratkaisu kirjallisille sisällöille, jonka määrä saattaa jo olla suurempi kuin ”virallisten kirjojen” ja jonka piirissä ainakin on enemmän luovia kirjoittajia kuin kaupallisten kustantajien palkkalistoilla. Vaikuttaa myös siltä, ettei vanhaan jämähtänyt kirjastomaailma ole havainnut useimpien blogien tulevan julkaistuksi hyvinkin laajojen ”jakeluketjujen” eli blogialustojen osana. Useimmat blogit eivät nykypäivänä ole ”omilla verkkosivustoilla”, koska sellaisia ei enää perusteta, ne edustavat verkon menneisyyttä.

Kun kansallisbibliografiaan pääsyn ehdoksi kuitenkin on verkkojulkaisuille määritetty ISBN- tai ISSN-numerointi, tällaisen numeroinnin automaattinen evääminen ei tee mahdolliseksi valita kansallisbibliografiaan kuvailtavia tekstejä ”sisällöllisin perustein riippumatta aineiston tallennusvälineestä”, kuten yleisperiaatteissa ylevästi todetaan. Tällaisella ratkaisulla on tehty kauaskantoinen kulttuuripoliittinen päätös siitä, että sisältö ei ratkaise, vaan julkaisutapa. Esimerkiksi Suomen tunnetuin blogikirjoittaja **Jukka Kemppinen** – jonka blogia muuten julkaistaan samalla blogspot-alustalla kuin omat tekstini – ei tämän linjauksen perusteella kuulu blogitekstiensä osalta suomalaiseen kulttuuriperintöön, paitsi jos hän nöyrytyy niputtamaan tuhannet verkkotekstinsä paperikirjaksi tai rupeaa myymään tekstejään jonkun kaupallisen ”jakeluketjun” kautta. Suomen ISBN-keskuksen viesti luoville verkkokirjoittajille on tosiasiallisesti se, ettei blogin kirjoittaminen ole kulttuurisesti yhtä arvokasta kuin ”kirjojen” tekeminen, sisällöstä riippumatta.

Mitä ainakin pitäisi tehdä

Pitkällä tähtäimellä on tärkeintä määrittää nykyistä täsmällisemmin ja konkreettisemmin verkkosisältöjen eri tyyppjä ja ottaa niihin kantaa kirjastojen dokumentoinnin näkökulmasta. Kansallisbibliografia on tässä suhteessa avainasemassa, vaikka isoissa yleisissä kirjastoissa on toki aina ollut paljon sisältöjä, jotka puuttuvat Kansalliskirjastosta. Toiminnan kohteena olevan verkkosisältöjen kokonaisuuden erittelyllä on toki muitakin ulottuvuuksia kuin dokumentointi, mutta sitä voi pitää tärkeimpänä kirjastonäkökulmana.

Kaivataan myös selvää ratkaisua siitä, että ainakin kaikki standardinumeroidut verkkojulkaisut kuuluvat kansallisbibliografiaan ilman tapauskohtaista harkintaa. Näin tehdään paperille painetun aineiston kanssa, miksi niin ei tehtäisi myös verkkojulkaisuiden osalta? Sellainen ajatus, että verkko-ympäristö on jotenkin vähämerkityksisempi, on kestämaton ja lakiin perustumaton. Miten voidaan tulevaisuudessa koota henkilöbibliografia ihmiseltä, joka on keskittynyt käyttämään verkkoa kirjoittamisensa jakelualustana? Sitä ei voida koota, vaan täytyy todeta, että tämä ihminen kirjoitti ehkä mielenkiintoisista asioista, mutta väärillä foorumeilla.

Lopuksi toivon keskustelun käynnistyvän siitä, missä menee verkkoteosten ja -sisältöjen mielekkään standardinumeroinnin raja. En väitä tässä vaiheessa, että esimerkiksi blogiteksti on välttämättä numeroinnin mielekäs yksikkö, vaikka niinkin saattaa olla. Pidän kuitenkin välttämättömänä, että asiaa pohditaan mieli avoinna ja tulevaisuuteen, ei menneisyyteen suunnattuna. Kirjoittaminen ei lopu koskaan, mutta ”kirja” tulee olemaan vain yksi kirjoittamisen lukuisista ilmenemistavoista. Kansallisbibliografian täytyy hyväksyä maailman muuttuminen, jos se haluaa pysyä nimensä veroisena eikä muuttua pelkäksi kaupallisten kustantajien julkaisuluetteloksi.

Heikki Poroila
FM, kirjastonhoitaja, eläkkeellä vapusta 2015

* Puheenvuoro Kirjastot.fi-palvelun osiossa *Kirjastoalan keskiössä* 8.3.2016. Tekstiäni kommentoivat vain **Pekka Gronow**, joka laajensi teemaa audiovisuaalisten aineistojen suuntaan sekä Kansalliskirjaston kansallisbibliografiayksikön esimies **Katri Kananen**, joka suhtautui ehdotuksiini periaatteessa myönteisesti, mutta luetteli myös käytännön isoja esteitä. Kommentoin Kanasen tekstiä näin:

”Kiitos Katri Kanaselle sekä myönteisestä että informatiivisesta kommentista. Meille kirjastoalan ammattilaisille ei tietenkään ole mikään salaisuus, että perinteiseen luettelointityöhön (siis siihen ’metadatan kuvailuun’) käytettäväksi annetut resurssit ovat olleet pikemminkin pienentymässä kuin kasvamassa, vaikka tehtäväkenttä on kiistatta kasvanut verkkomaailman syntymisen myötä. Tähän resurssikysymykseen ei liene helppoja ratkaisuja, mutta lienee syy sanoa ääneen, että kansallisbibliografian priorisointi jotenkin muuten kuin ryhmään ’hoidetaan kaikissa olosuhteissa’ on palvelupoliittinen ratkaisu, josta on turha odottaa kiitoksen sanoja käyttäjiltä.

Katri Kananen: ’Pienten julkaisijoiden verkkoaineistot tulevat melko kattavasti kuvailluiksi, sillä ISBN tunnuksen saadakseen he ottavat meihin yhteyttä.’ Onkohan todellisuus kuitenkin ihan näin kaunis? Suomen musiikkikirjastoyhdistys on Fennican mukaan julkaissut 107 nimekettä. Todellisuudessa nimekemäärä on 180 ja ero johtuu siitä, ettei yhdistyksen PDF-julkaisuista yhtäkään ole luetteloitu Fennicaan, vaikka niistä jokaisella on ISBN- ja ISSN-numero ja useita kymmeniä ei ole julkaistu koskaan painetussa muodossa. Siitäkään ei ole ollut hyötyä, että toimitimme vuosikautia listan ISBN-numeron saaneista PDF-julkaisuista.

Kysymys verkkojulkaisuiden osoitteista ja pysyvistä löytymisistä on relevantti, mutta se koskee myös lakisääteistä haravointia. Mielestäni se on myös ns. toisen tason ongelma siihen nähden, että sisällöt puuttuvat kokonaan Fennicasta. Voisi jopa ehkä hiukan harhaoppisesti väittää, että Fennicassa säilyvä tieto tekstistä, joka on verkosta jo kadonnut, on kulttuurisesti arvokas asia.

Mitä tulee Kansalliskirjastossa tehtävään sisällölliseen harkintaan, heidän vastakysymyksen siitä, miksi näin ei tehdä myös painotuotteiden kohdalla? Kansallisbibliografian arvo on perinteisesti ollut juuri siinä, että se antaa perustiedot kaikista julkaisuista, ei vain niistä, jotka jonain historian hetkenä on ”arvokkaiksi” todettuja ja seulasta läpi päästettyjä. Jos verkkomaailmaan sovelletaan paperikirjoille tuntematonta arviointia, lopputulos ei ole esimerkiksi tutkijan näkökulmasta hyvä. Tutkija ei halua, että nimetön kirjaston luetteloija päättää hänen puolestaan, mitkä lähteet ovat arvokkaita, mitkä eivät.

Resurssikysymykseen palatakseni: tarkoitukseni on ottaa aiheen tiimoilta yhteyttä myös alan suomalaisiin kirjoittajajärjestöihin ja pyytää heiltä tukea kansallisbibliografian kehittämiseksi. Olemmehan jo törmänneet siihen, etteivät kirjastojen luettelointikäytännöt tyydytä mm. tekijänoikeuskorvauksia jakavien tiedollisia tarpeita. Yhteisiä intressejä voi siis löytyä.”

Keskustelu siis tyrehtyi verkossa lyhyeen, mutta tein vielä aloitteen suomalaisille kirjoittajajärjestöille (Suomen kirjailijaliitto, Suomen tietokirjailijat ja Sanasto). Järjestöt olivat periaatteessa samaa mieltä, mutta käytännössä eivät eli eivät olleet halukkaita tekemään asialle mitään. Täydellinen vesiperä siis. – 24.2.2017